

Sevgili Dostum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Mart 2014

İnsan olmanın bedeli olmalı bu derece açık ve net olmak. Yoksa olmamalı mı? Zira pek de rastlamak olası değil gerçekleri yüze vurana.

Suç ya da suçlu: Önem arz etmemekte aslında o kadar. Suçun ne olduğu hatta ortada bir suç bulunup bulunmadığı ise asla ve asla kimsenin harcı değil.

Sevmek suçsa evet suçluyum. İnanmak insan denen mefhuma yanlışa, yine suçluyum. Hele ki açık ve net olmak da bir suç teşkil diyorsa atın beni zindanlara. Razıyım yeter ki ilişmeyin insanlığıma.

İnsanlık ne mi...

Öncelikle saf ve temiz bir yürek lazım insan olmak adına. Saftan kastım ise; inanmak karşındakine ve tabii ki öncelikler kendine. Zaten gerisi çorap söküşü gibi gelecektir.

Varsın hata olsun güvenmek ve inanmak ki hata olduğuna da kani değilim. Zira güvensizliğin bir sonucu olarak paranoyak bir ruh tutumu eşlik edecektir size akabinde.

Kanmak istiyorum herkese ve her söylenene, evet, kanmak istiyorum. Yoksa nasıl emin olabilirim hayatın mükellef tuttuğu gidişattan. O gidişat ki; akla ziyan. Zor, biliyorum ama güveniyorum güvenebildiğim kadar. Ne paranoyak olmak istiyorum ne de içten pazarlıklı. İşte bu yüzden her daim kandırılmaya müsait bir yapı teşkil etmekteyim.

Sevginin tam zıddı nefret olsa gerek. Olsa gerek diyorum zira haz etmiyorum bu duygudan. Asla da haz etmedim üstelik. Zira nefretin sevgiyi ve ruhu kangren ettiğine dair sonsuz bir inanç taşımaktayım.

Madem ki sevgiyi bahşetmiş Yaradan, ne var ki nefret edecek. Onun yerine hislerini aldırın nefret etme olasılığın olduğun insanlara ve olgulara.

Evet, sizinle konuşuyorum değerli dostum. Hani susmayı kar sanan ve her şeyden bendenizi sorumlu tutan siz şahsı muhterem.

Ne zaman ki açsam içimi ve yansıtsam gönül gözümün gördüğü gerçekleri anında acımasız bir kimliğe bürünüp mağdur etmektesiniz beni. Buna rağmen halen sevmekteyim sizi. Ne yapabilirim ki bunun haricinde zira vazgeçmek insanlardan çok kanatmakta içimi. O kadar çok şeyden ve o kadar çok insandan feragat ettim ki, sizden vazgeçmek gibi bir niyetim yok.

Ya benden vazgeçenler mi ya da vazgeçecek olanlar mı... Allah biliyor ya içimi; hiçbir beklentim yok o insan geçinenlerden. Nefret de etmiyorum lakin onlara yönelik bir sıcaklık da kalmadı içimde. Kaybeden taraf gibi gözükmekteyim, değil mi sizin nezdinizde. Üzgünüm, yanılıyorsunuz çünkü kaybeden onlar ben değil. İçimde biriken o sevgi katmanından oluk oluk nasipleneceklerdi oysa ki. Sevebilirdim doyasıya ama artık karar verdim beni sevmeyenlerden bir şey beklememeyi. Ya sevenler mi? O da bana kalsın, lütfen.

Neden insanlar sevmekte bu denli zorlanıyor, onu da anlamış değilim. Zor olan sevmemek oysa. Ya sevmek; o kadar ilahi bir duygu ki ve bir o kadar da yalın ve basit bir süreç. Ve mutluluk da getirisi bu saf duygunun. Nefretle mutlu olabilecek tek bir varlık olduğuna da inanmamaktayım ayrıca.

Sloganım mı: Sev ve mutlu ol... İşte bu kadar basit. Öncelikle benliğini sev ve sonra etrafındakileri.

Sevgili dostum, nedir bu celal, söylesenize. Ben sadece gerçekleri serdim önünüze ve tüm içimden geçenleri. Ne vardı ki her şeyi yokuşa sürecekti. Ve sizinle ilgili yeni bir gerçeğe vakıf oldum: Acımasız olduğunuzu bilmezdim.

Neden insan denen mefhum, bu kadar inkâr edebilmekte ve saptırabilmekte gerçekleri, söyleyin nolur...

Ve şunu da söyleyin bana: Yetersizlik olarak addedilen bir mefhum nasıl oluyor da bir zafiyet olarak kabul edilebiliyor.

Oysa kimse kimseden üstün değil bu âlemde. Ve birinin artısı bir diğerinin eksisi olmamalı ve tabii ki birinin eksik yönü diğerinin de üstünlüğü olarak kabul görülmemeli.

İtina gösterilmesi gereken bir konu sevgi denen olgu. Ama kuru kuru sevgiden kasıt değil belirttiğim bu naif duygu. Tek bir kelime, tek bir tutum hatta sessizlik bile yeterli sevgiyi aksettirmek için.

Ya yalnızlık dediğimiz: Sevgisizlik olarak telaffuz edilmemeli. Zira nice insan tanıdım kalabalığın içinde ve o sevgi selinin uğramadığı.

Yalnızlık Allah'a mahsus ama sevgi değil mi onun en büyük hazinesi. Ve biz kullar değil miyiz onun eserleri. Ya biz ne yapmaktayız? Türlü türlü yalan yanlış idrak la kırıp geçmekteyiz birbirimizi.

Kolaysa tek tek cevap verin tüm bu sorularıma.

Hep sustum ömrüm boyunca. Her nasılsa dilim çözülmeye başladı son zamanlarda. Ve bir şekilde cevabını da almaktayım sorduğum soruların her ne kadar dolaylı yollardan olsa da...

Düzeneğe hayranım. Nasıl bir döngü ki gidişat eninde sonunda adalet yerini buluyor. Gizem dolu bir evren ve soru yumağı sayısız insan. Ben kendimi çözdükten sonra neden mükellef olayım ki diğer soru yumaklarından. Sonuçta her birimiz kendimizden sorumluyuz.

Seviyorum kendimi, megaloman düzeyde olmasam da kimselere benzemediğim için hoşnudum kendimden. Sonuçta beni ben yapan sayısız özelliğim var. Kibir değil bu, sakın yanlış anlamayın. Sadece gerçek yüzümü yansıttığım için ve her ne kadar haz etmese de bazıları, yalın ve çıplak bir ruh öncelikle Yaradan'a olan sorumluluğum. Gerçi açık veriyorum lakin saklım gizlim yok benim. Beni ben yapan gerçekçi ve bir o kadar da hayalperest yapım hayatı yaşanılır kılmakta tabii ki öncelikle benim açımdan.

Maddiyat ve maneviyat. Evet, kabul ediyorum düzene fazla uyum sağladığım söylenemez. Ama her birimiz biricik ve özel değil miyiz? Evet, her birimizin özel olduğuna dair inancım hala baki. Birbirimizden öylesine farklıyız ki... Gerçi ortak prensiplerimiz ve ön görüşlerimiz var bizi bir gruba dâhil eden ama yine de ruhlarımız da bedenlerimiz de sadece tek adet. Olması gereken de bu her ne kadar emsal teşkil etmeye çalışsak da.

Dipsiz bir kuyu her birimizin iç hazinesi. Hepimiz aynı yoğunlukta olmasak da kim bilir ne hazineler saklamaktayız içimizde: Farkında olsak da olmasak da. Ya da o hazineyi yok etmeye çalışsak da...

Üstelik maneviyatın kimde olup olmadığına sadece O karar verir. Kimsenin böyle bir hakkı yok diğerlerini irdelemek ya da yargılamak adına.

Değerler; kabul gören ya da ön görülen... Bu da diğer bir seçenek olması gereken ya da istenen birey tarafınca...

Cennet ve cehennem denilen mefhumlara bir ön hazırlık yaşadığımız dünya, sınıdığımız hayat ve sunulanlar ya da gerçekleşmeyen dileklerimiz. Aslında cennet ve cehennemin farklı bir versiyonu yaşadığımız bu âlem. Kısaca; iyiler ve kötüler... Yanlışlar ve doğrular... Günahlarımız ve sevaplarımız...

Her şeye vakıf ve her şeyi gören, bilen İlahi Gücün haricinde kimse bilemez neyin ne olduğunu ve içimizde sakladıklarımızı.

Sevgili dostum, siz de bilemezsiniz ne yaşananları ne de yaşanacak olanları.